

- брови — надзвичайно густі, кушисті, зрощені на перенісці;
- вуса — пишні, важкі, густі;
- губи — яскраво червоні, надзвичайно повнокровні;
- зуби — білі, неймовірно гострі, виступають з-за губ;
- ікла — довгі, гострі.

Люсі Вестенра, один з ключових персонажів роману, у кіноадаптації відіграє менш помітну роль. З трьох її шанувальників — доктора Сьюарда, Артура Голмвуда та містера Квінсі Моріса — у фільмі залишили лише Сьюарда, тоді як інші персонажі повністю вилучені з сюжету. Після першого укусу Дракули Люсі у стрічці помирає, хоча в романі вона починає страждати сновидством і ходити уві сні. Щоночі Дракула поступово висмоктує з неї кров, що зрештою призводить до її смерті. Але після поховання Люсі сама перетворюється на вампіра та нападає на дітей, доки її серце не пронизує дерев'яним кілком колишній наречений Артур.

Щоб перетворитися на вампіра, потрібно випити кров іншого вампіра. Дракула робить собі надріз на грудях і пропонує Міні Мюррей скуштувати його кров. Утім, цей епізод відсутній у фільмі, де героїня носить інше прізвище — Сьюард, адже стає донькою лікаря.

Фінальний епізод в адаптації також зазнає суттєвих змін. В оригінальній історії події завершуються там, де все почалося — у Трансильванії, куди втікає Дракула. Тут його наздоганяє група професора Ван Гелсінга, і «тіло графа розсипалося на порох і зникло» від одночасного удару ножів Джонатана Гаркера та Квінсі Моріса в горло і серце. У кіноверсії ж його смерть відбувається в Англії: професор убиває вампіра, встроївши в його серце дерев'яний кілок, зроблений із кришки графової труни.

Інші зміни екранного образу головного героя:

- додано смертельну вразливість до денного світла (у романі він міг спокійно пересуватися вдень);
- можливість перетворюватися як на вовка, так і на кажана обмежена останнім;
- жодного разу не показано ні як Дракула кусає жертву, ні його ікла;
- відсутній ефект омолодження після висмоктування крові;
- проігнорована здатність пересуватися по стінах;
- відсутнє кліпання очима («граф блимнув очима з якоюсь демонічною люттю»).

Подвійна (роман — п'єса — фільм) або навіть потрійна (роман — англійська п'єса — американська театральна адаптація — фільм) адаптація Тода Броунінга роману Брема Стокера сприймається як дуже стисла кінопроекція оригіналу. Водночас стрічка вдало передає атмосферу, ідею та дух першоджерела, а образ головного героя відтворено з особливою виразністю. Саме тому цей фільм слушно вважають засновником кінематографічного жанру жахів.

М. Панасюк

ФЕМІНІТИВИ В СУЧАСНОМУ МОВНОМУ ДИСКУРСІ

M. Panasiuk

FEMINITIVES IN MODERN LINGUISTIC DISCOURSE

У межах тематики секційного засідання пропонується обговорити питання узаконення фемінітивів у новій версії «Українського правопису».

Добре відомо, що фемінітиви — це слова жіночого роду, які є відповідниками чоловічих назв, переважно пов'язаних із професіями, видами діяльності чи

соціальним статусом. Наприклад: дописувач – дописувачка, лектор – лекторка, історик – історикinja, критик – критикinja, прем'єр – прем'єрка, водій – водійка, спікер – спікерка.

Звичайно, такі слова вже давно використовувалися в українській мові — як у повсякденному мовленні, так і в засобах масової інформації та літературі. Проте офіційного статусу окремих лексичних одиниць вони набули лише у 2019 р. Так, у пункті 4 параграфу 32 чинного «Українського правопису» описано правила творення фемінітивів. Зокрема, зазначено, що назви осіб жіночої статі утворюються від чоловічих іменників шляхом додавання словотворчих суфіксів (-к-, -иц-, -ин-, -ес).

Безперечно, закріплення фемінітивів у «Правописі» є важливим кроком на шляху до утвердження гендерної рівності та суспільної поваги. Сучасний світ постійно змінюється, і жінки все активніше займають провідні позиції в суспільстві, стаючи офіцерками, снайперками, членкинями, прем'єрками, президентками, спікерками, програмістками, драматургинями, деканесами тощо. Тому мова, як жива і гнучка система, має адаптуватися до цих змін, відображаючи реалії сучасного життя.

Ми загалом схвально сприймаємо такі зміни в контексті сучасної мовної політики. Водночас узаконення фемінітивів змушує як мовознавців, так і звичайних носіїв мови замислитися над питанням доцільності та правильності використання цих мовних форм у сучасному мовному середовищі, особливо в офіційно-діловому стилі.

На нашу думку, в офіційних назвах ступенів, звань, посад і професій доцільніше зберігати форму чоловічого роду, уникаючи фемінітивів. Такі терміни, як ідеолог, президент, професор, академік, філолог, депутат, президент, снайпер, драматург є ustalеними в офіційно-науковому дискурсі. Це підкреслює, що жінки отримують звання, посади чи професії завдяки своїм професійним якостям, а не через гендерну приналежність. Тому акцент на статі в офіційних документах, на нашу думку, не є виправданим.

Водночас у розмовному та публіцистичному стилях використання влучних фемінітивів вважаємо не лише виправданим, а й бажаним, оскільки це робить мову багатшою та точніше відображає індивідуальні особливості описуваної людини. Наприклад: філологinja, фотографinja, драматургинja, видачinja, спікерка, психологинja, гінекологinja, заступницja, екскурсоводка тощо.

Окрім цього, варто наголосити, що під час творення фемінітивів необхідно враховувати правила чергування фонем. Зокрема, перед суфіксом *-ин* відбувається зміна звуків (фонема /к/ змінюється на /ч/): спікерка — спікерчин, акторка — акторчин, прем'єрка — прем'єрчин. Саме тому такі новоутворення, як «філологinja», «історикinja», «математикinja» тощо, суперечать українському словотворчому механізму та граматиці, а отже, є некоректними.

Загалом питання творення та унормування фемінітивів залишається актуальною проблемою. Проте, обираючи слово для позначення особи жіночої статі, варто враховувати як граматичні норми, так і тенденції розвитку мови.